

„Moje soukromí! Nekoukat, nešťourat!“

Stalo se to minulý rok na začátku střední. Bylo mně tehdy teprve patnáct, ale i tak mě to zásadně změnilo. Ještě teď si dokážu vybavit to ráno, kdy jsem natěšená vešla do plné třídy spolužáků a po pár minutách plných trapného mlčení a jednoho ostrého výkřiku : „Ta coura sem klidně přišla a myslí si, že o tom videu nevíme!“ šokovaná utíkala k nejbližším dveřím jak nejrychleji jsem jen mohla.

Když jsem se vyklopýtala ze školy, nemohla jsem uvěřit, že to zjistilo všech dvacet osm lidí, se kterými mám prožít celou střední. Ten zahanbující pocit studu a zoufalství, který ve mně vyvolaly odsuzovačné pohledy ostatních mě dočista pohltit. Na malou chvíli jsem si připadala jako Alenka v říši divů, která se právě napila z kouzelné lahvičky říkající „Vypij mě“ a zmenšila se na postavičku miniaturní velikosti. Rozbrečela jsem se, ale místo ve vlastním rybníku slz jsem se topila v šíleném zoufalství. Následně se moje nohy proměnily v tekutou želatinu a na hrudníku jsem pocítila zvláštní tlak, který jsem ještě nikdy předtím necítila tak intenzivně. Pokoušela jsem se pohnout vpřed, ale už při druhém kroku jsem opět bezmocně seděla na kamenných schodech s hlavou složenou v dlaních a chytajíc se zoufale za vlasy. V mysli mi začaly vířit nejrůznější myšlenky, ale všechny se nakonec sběhly v jednu velkou otázku ptající se, jak je možné, že jsem se i přes vědomý fakt, že se mýlili, takhle unáhleně zachovala.

Jednoduše jsem si myslela, že je ten pitomý záznam jednou pro vždy smazaný, a že se na internet nedostal. Jak jsem se naivně spletla! Každopádně to kratičké jednominutové video nebylo tak provokativní, aby na mě mohli volat „Coura“. Bez ohledu na pravdivou verzi, kterou jsem očividně znala jenom já, jsem se tak na moment cítila. Naštěstí po té nahrávce nenásledovalo to, co by každý čekal a co víc, nebyly tam zachyceny žádné intimnější náznaky. Naneštěstí si to všichni domysleli právě tak, jak se dalo očekávat.

V tu chvíli jsem proklínala všechny spolužáky, kvůli kterým jsem se cítila tak mizerně. Jak jsem tam tak ztrápeně seděla, napadlo mě, že to všechno možná věděli a jen čekali na tuto reakci. V důsledku tak prostého zjištění jsem se zamyslela a pokusila si ujasnit, co a jak se během těch tří minut ve třídě vlastně stalo. Potom jsem se zhluboka nadechla a pomalu se uklidnila. Neměli pravdu a jen já jsem ji znala. Naráz jsem celou situaci viděla z jiné perspektivy a to mi pomohlo. Nějakým způsobem jsem v sobě našla Alenčin malý koláček s nápisem „Sněz mě“, který mě proměnil z miniaturní postavy nadlidské velikosti. Poté jsem svižně a energicky vstala a odhodlaně jsem se vrátila do třídy.

Renáta Falášniková